Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА  SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII. Ч. 94. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 18-го ТРАВНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MAY 18, 1985 No. 94. VOL. XCII.

В Едмонтоні відбувається З'їзд Українських Професіоналістів

Едмонтон, Альта. — Тут в днях 17, 18, 19 і 20-го травня 1985 року у місцевому готелі Вестін відбувається з'їзд Товариства Українських Професіоналістів і Підприємців Канади, який проходить щодругий рік. Тим разом господарями його є Клюб Українських Професіоналістів та Підприємців у Едмонтоні, що підготовив широку та цікаву програму.

В осередку програми стоїть панелева дискусія на тему „Канадські українці у XXI сторіччі", в якій беруть участь відомі науковці д-р Р. Петришин, д-р Д. Ціпивник і д-р Я.Слоган. Після панелю відбудуться дискусійні лави у чотирьох різних групах, які будуть обговорювати такі теми: УКК і зорганізована українська спільнота; зв'язки з Урядом; виховання і культура; участь молоді.

Увечорі того самого дня відбудеться великий бенкет, на якому головним промовцем буде прем'єр Канади Браєн Малруні.

Крім того в програмі конвенції є полуденок на честь прем'єра Альберти Пітера Лоґґіда, вислухання інформацій про Канадську Фундацію Українських Студій та її вклад у видання першого тому енциклопедії українознавства в англійській мові, пікнік для учасників, що його дає мейор міста Едмонтону Лоренс Дікур, відвідини Українського Села Спадщини, концерт українських бандуристів та інші розваги й імпрези.

Будуть також працювати комісії та відбудуться ділові сесії у висліді яких вибереться новий провід на чергові два роки.

„Кетолік Ню Йорк" пише про кардинала М. Любачівського

Ню Йорк (В. Б.). — У журналі „Кетолік Ню Йорк" з 2-го травня ц.р. поміщені інформації з біографічними даними й коротко охарактеризовано нововіменованих кардиналів, в тому й Верховного Архиєпископа Мирослава Івана Любачівського.

У статті п. н. „Призначення в Римі" написано: „Крім кардинала О'Коннора ще двох американських архиєпископів найменовано до Колеґії кардиналів — Бернарда Лова з Бостону і Мирослава Івана Любачівського, натуралізованого американського громадянина з осідком у Римі, голову українців-католиків у всьому світі.

На питання кореспондента в Римі про його американське громадянство, кардинал Любачівський відповів, що він прийняв громадянство, бувши в 1952 році парохом у Клівленді. Кардинал народився в Україні.

Призначення нових кардиналів у нічому не змінило покищо їхньої дотеперішньої діяльности. Кардинал Любачівський продовжував свою заплановану працю, після чого виїхав на вакації до Парагваю.

Кардинал М.І.Любачівський, Верховний Архиєпископ українців-католиків по всьому світі, це тихий теолог і лінгвіст з бородкою. На спеціяльному синоді під проводом Папи Івана Павла II вигнані з батьківщини співвладики М.І.Любачівського вибрали його коадьютором з правом наслідства як Верховного Архиєпископа Львова в Україні по похилого віку кардиналові Йосифові Сліпому, який помер минулого вересня на 92-му році життя.

Шість місяців перед вибором на становище коадьютора, М. І. Любачівський був вибраний архиєпископом Філядельфії й митрополитом американців-католиків українського обряду".

У цій статті вміщена теж світлина кардинала Любачівського в мітрі. Поміж нововіменованими кардиналами про М.І.Любачівського є теж згадка в спеціяльній мовній частині „Кетолік Ню Йорк": „Українського походження Архиєпископ Львова Мирослав Іван Любачівський має 70 років життя і є головою українців-католиків у світі".

В СССР б'ють на тривогу

Москва. — По всьому Совєтському Союзі і в першу чергу в його столиці ширяться чутки, що з 15-го травня в СССР будуть введені нові заходи в боротьбі з алькоголізмом. Дипломати, акредитовані в Москві, твердять, що ці чутки підтвердили високі совєтські чиновники.

Вперше про надзвичайні заходи, спрямовані на боротьбу з катастрофічною епідемією п'янства, що охопило всі верства населення країни, заговорили в кінці квітня.

Вважають, що ціна півлітрової пляшки горілки зросте з 5 до 15 карбованців. Кожна доросла людина дістане спеціяльну карточку, на яку вона зможе купити один літр горілки на місяць. Строго будуть карати тих, хто займається самогоноварінням. Порушників будуть карати тюремним ув'язненням терміном до восьми років.

Хоч статистичні дані про вплив надмірного вживання алькоголю на совєтську економіку ніколи не публікувалися, західні спеціялісти вважають, що вплив цей руйнуючий. Згідно з даними Об'єднаних Націй, за кількістю вживання чистого алькоголю на душу населення Совєтський Союз займає одне з перших місць у світі, а серед промислово розвинутих країн — перше.

Західні обсерватори відзначують, що якщо заходи, про які тепер говорить увесь Совєтський Союз, будуть прийняті, це буде найбільшим наступом совєтської влади на п'янство за всі роки правління большевиків у Росії. Ініціятива цього наступу, безперечно, належить новому совєтському лідерові Михайлові Горбачову.

Кореспондент газети „Вашінґтон Таймс" Кіртіс Кейт зробив інтерв'ю з відомим совєтським письменником Віктором Некрасовим, який проживає тепер на Заході. Відповідаючи на запитання кореспондента про те, як совєтські люди будуть реагувати на нові заходи, В. Некрасов висловив здогад, що найближчими днями у склепах, де продають алькогольні напої, відбуватимуться жахливі сцени, бо всі кинуться купувати „дешеву" горілку.

Некрасов сказав, що ніякі заходи не зупинять совєтських людей від нестримного бажання напитися. „Росіяни п'ють нині в катастрофічних кількостях, — сказав Некрасов. — І це п'янство показує, якими нещасними є багато з них".

Нові матеріяли про „Дивізію"

Коблєнц, Західня Німеччина (ОУПС). — У зв'язку з меморандумом до „Комісії Дешена в справі „воєнних злочинців" у Канаді, прокурор Ярослав Рудницький провірив тут у Федеральному архіві матеріяли про Дивізію „Галичина" і доповнив ними свій меморандум на її оборону з 15-го квітня ц.р.

Одночасно пороблено заходи в справі репродукції дотичних документів та передано копію тексту меморандуму судді Дешенові до збереження в цьому архіві. Нові матеріяли будуть представлені комісії в Оттаві в часі переслухання в цій справі.

Появилось видання УІТ про М. Грушевського

Ню Йорк (УІТ). — Накладом Українського Історичного Товариства за редакцією проф. Любомира Винара щойно вийшов довідковий збірник п.н. „Михайло Грушевський: 1866-1934: Бібліографічні джерела" („Mykhailo Hrushevskyi 1866-1934. Bibliographic Sources").

Видання нараховує понад 200 сторінок друку і складається з таких частин: Л. Винар - „Михайло Грушевський: життя і творчість"; Л Винар: „Публікації М. Грушевського: бібліографічна і статистична аналіза "(статті в англійській мові): передрук київської бібліографії праць Грушевського за 1905-28 роки (видання УВАН з 1928 року). Д. Балки і інших компіляторів; бібліографія праць М. Грушевського за роки 1894-1904, уложена Іваном Левицьким (львівське видання з 1906 року); бібліографія праць про М. Грушевського, уложена Л. Винарем. Кожна бібліографія має відповідний індекс.

Це основне видання бібліографічних джерел до життя і творчости М. Грушевського, .найвидатнішого історика України і провідного суспільно-політичного діяча і голови Української Центральної Ради, є необхідне для кожного дослідника української і східньоевропейської історії. Заразом цей бібліографічний довідник є основою грушевськознавства - окремої наукової ділянки, яка займається вивченням життя і діяльности та творчости цього великого українця.

Видання появилося обмеженим накладом і коштує 20 дол. (передплатники „Українського Історика" отримують відповідну знижку). Дохід призначений на розбудову Видавничого Фонду М. Грушевського при УІТ, який призначений на видання праць М. Грушевського, а також публікаціям про нього. До друку також здано збірник праць М. Грушевського про Володимира Антоновича, провідного українського історика і діяча. Також заплановано інші важливі публікації в ділянці грушевськознавства.

Замовлення разом із чеками і пожертви на Видавничий Фонд Грушевського слід висилати на таку адресу: Ukrainian Historical Association (Hrushevsky Fund), P.O. Box 312, Kent, Ohio 44240.

В ІРВІНҐТОНІ ВІДБУВСЯ ПАНЕЛЬ В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКОГО ІМЕНИ

Ірвінгтон, Н. Дж. (Л. Коленська). — Зневага українського імени є рівночасно особистою зневагою для кожного українця, тому оборона національної чести є рівночасно національним і особистим обов'язком кожного українця — було сентенцією багатолюдного панелю, що відбувся з ініціятиви і заходами 86-го Відділу Союзу Українок Америки у п'ятницю, 10-го травня ц.р., в годині 8-ій вечора, тут в Українському Народному Домі, при 140 Проспект авеню. Панель на тему „Знеславлення українського імени" притягнув теж публіку заповідженим виступом чільних молодих українських громадян, які поза своєю професійною працею віддають свій труд громаді.

Програму панелю відкрило привітальне слово голови 86-го Відділу Ольги Гнатейко, яка, з'ясувавши важливість питання знеславлення українського імени, зазначила, що його позитивна розв'язка матиме для української громади далекосяжне значення на майбутнє. Голова Відділу висловила теж сподівання, що цей панель „зцементує нашу громаду, створивши одне громадське суцілля, що виступатиме в обороні своєї національної чести". В кінці свого слова О. Гнатейко заявила, що „саме на нас паде відповідальність перед майбутніми поколіннями, які можливо колись нас запитають: де ми були і що зробили, щоб цій кризі протиставитися". Відтак вона представила панелістів: д-р Богдан Витвицький — модератор на цьому панелі — докторат стислої філософії, він здобув у Колюмбійському університеті. Він є головою і основником Товариства Українських Професіоналістів і Підприємців стейту Ню Джерзі та автором книжки „The Other Holocaust" („Інший Голокост"); Галя Козак закінчила студії німецької мови та літератури. Вона голова Української Ліги Проти Знеславлення. Вона теж є мистецьким керівником танцювального ансамблю СУМА як і колишнім хореографом танцювального ансамблю „Сопілка"; Роман Купчинський — закінчив студії політичних наук у Лонг Айленд університеті; він є головою Дослідчого Об'єднання Пролог у Ню Йорку та публіцистом, Р. Купчинський є теж автором цілого ряду статтей про національну політику СССР, як також він упорядкував дві збірки документів „Рух спротиву в Україні". В роках 1966-1969 був старшиною в Американській Армії і є ветераном В'єтнамської війни; Ігор Ольшанівський, по професії будівельний інженер; студії будівельної інженерії кінчив в Нюйоркському університеті; він працює для Федерального бюра при Департаменті розвитку і розбудови міст. Він є колишнім основником і головою Комітету в Обороні Валентина Мороза, як і одним із засновників організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні, за почином якого та його співпрацівників Конґрес ЗСА окремим законом покликав комісію, встановивши відповідний бюджет для прослідження історії голоду в Україні; д-р Мирон Куропась, по професії педагог; закінчив педагогічні студії докторатом у Чикагському університеті; під час президентури Джералда Форда д-р Куропась був його першим в історії ЗСА асистентом для Етнічних справ; д-р Куропась є автором статтей на тему української еміграції та автором книжок: „Saga of Ukraine", „To preserve a Heritage; The story of Ukrainian Emigration; a Pictoral History", „Ukrainians in America", як теж цього року має появитися із В-ва Гарвардського університету книжка п.з. „Ukrainian Americans: Roots of Aspiration". Д-р М. Куропась постійно дописує до „Українського Тижневика" в рубриці „Faces and Places".

Перша з черґи панелістка Г. Козак, пояснюючи працю Української Ліги Проти Знеславлення, сказала, що на протязі семи років ліга виступала проти очорнювання українського імени, поширюючи водночас інформації про Україну і українців. Члени ліги теж підтримують акції інших українських організацій — чи то на маніфестаціях проти русифікації чи в обороні людських і національних прав в Україні. Панелістка сказала, що ліга, наприклад, вимагає від американської преси, щоб вона утотожнювала Київ з Україною, а від американських

(Продовження на ст. 3)

Зник совєтський літак

Токіо, Японія. — Представник японських сил самооборони заявив, що в четвер, 16-го травня, совєтський літак, який знаходився між містом Приморський і островом Сахалін, несподівано зник з екранів японських радарів. Японські сили самооборони постійно стежать за всіми полетами совєтських літаків у районах, що прилягають до Японії.

Речник японського міністерства закордонних справ заявив, що літак зник приблизно в тому районі, де 1-го вересня 1983 року совєтською ракетою був збитий корейський літак.

Совєтський уряд відмовився спростувати чи підтвердити факт зникнення літака.

Японські представники не уточнили, якого типу був літак — вантажний чи пасажирський, на якій висоті летів тощо. Політичні обсерватори вважають, що всі ці дані японцям відомі, але вони не хочуть розголошувати їх, бо побоюються, що совєтські спеціялісти зможуть оцінити якість японських систем повітряного стеження.

Представник міністерства оборони Японії сказав в інтерв'ю пресовому агентству Кіодо Цусін, що почато розслідування зникнення совєтського літака.

Як повідомляють з японських військових кіл, в районі, де міг впасти літак, не було звичайної в таких випадках активности совєтських літаків і кораблів.

Японці вважають, що літак був пасажирським, а не військовим, бо військові літаки СССР в навчальних полетах використовують переважно інші маршрути. Але не виключають, що літак був військовим і що він збився з курсу.

Представник американського командування на військово-повітряній базі ЗСА в Якота, Японія, заявив, що американці не мають наміру займатися розслідуванням і пошуками совєтського літака, що зник.

Речник Білого Дому Леррі Спікс сказав журналістам: „Ми читали повідомлення про совєтський літак. Ми втримуємо контакт з Японією".

Палата Репрезентантів плянує обмежити видатки на оборону

Вашінгтон. — В інтерв'ю з кореспондентом пресового агентства ЮПІ Ілейн Повіч лідер демократичної більшости в Палаті Репрезентантів Джеймс Райт сказав, що проєкт федерального бюджету на 1986 фінансовий рік, вироблений демократами-конґресменами, „більш чесний", ніж проєкт, прийнятий Сенатом, де більшість становлять республіканці.

І в одному і в другому проєкті бюджету передбачено зменшення видатків у 1986 році на 56 більйонів долярів. Але у проєкті, запропонованому конґресменами-демократами, пропонується збільшення пенсій у відповідності зі зростом інфляції і збільшення видатків на оборону не на 21 більйон долярів, а на 15 більйонів.

Відомо, що Сенат вирішив збільщити видатки на оборону на відсоток рівний інфляції. Проєкт демократів, який ще більше знижує цю суму, напевне не задовольнить президента Роналда Реґена, який попередньо пропонував збільшити видатки Пентаґону на 6 відсотків, потім на 3 відсотки і нарешті погодився з пропозицією Сенату. „Але далі, — попередив Р. Реґен, — ми відступати не маємо наміру".

Виступаючи в середу, 15-го травня, в телевізійній програмі Сі-Бі-Ес, голова Бюджетної комісії Палати Репрезентантів демократ Віллям Ґрей твердив, що видатки на оборону і без того збільшаться: „Різниця між нашою пропозицією і пропозицією Сенату всього п'ять-шість більйонів". Республіканець Ричард Чейні, який виступив у тій же програмі, сказав, що республіканці в Палаті Репрезентантів „зроблять все можливе, щоб Пентаґон дістав не менше, ніж запропонував Сенат".

Лідери демократів у Палаті Репрезентантів підкреслювали, виступаючи у вівторок і в середу, що в їхньому проєкті не передбачається підвищення податків.

В СВІТІ

ОЗБРОЄНІ ТЕРОРИСТИ захопили в полон у Бейруті 46-річного Аідава Велша, заступника директора допомогової аґенції Об'єднаних Націй, який прибув до Ливану, щоб особисто перевірити потреби втікачів і бездомних, а у випадку потреби збільшити для них допомогу з фонду ОН. Терористи, розбивши прикладом кріса передню шибу в автомобілі, приставили автомат до голови дипломата і вивезли його у невідомому напрямі. Велш є ірляндського походження і його дружина і троє дітей живуть в Дубліні.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II під час свого перебування в Люксембурґу закликав лідерів Европейського економічного ринку до сповнення Божих заповідей, а саме, допомоги бідним і потребуючим. Голова Католицької Церкви заявив, що одні країни пересичені, наприклад, надпродукцією харчових товарів і товарів першого запотребування, а інші голодують і були б раді „піднести окрушинки, що падають зі стола багатих". Зустрічаючись з каліками і хворими в катедрі, Папа заявив, що він прибув до них, щоб зміцнити у їхніх серцях віру в Божу справедливість. Населення Люксембурґу тепло вітало Папу у порівнянні з Голляндією, де він пережив свого роду приниження і образи кидані в його сторону здеморалізованою вулицею, розкладеною комуністичною пропаґандою, наркотиками і порнографією.

СОВЄТСЬКІ ОКУПАЦІЙНІ війська в Афганістані продовжують винищувати цивільне населення, особливо в районах дії антикомуністичних повстанців, — інформує аґентство Юнайтед Пресс Інтернешенел з Ню Делі. Західні дипломати в азійських країнах затривожені поведінкою совєтської окупаційної армії, яка не тільки винищує населення, але допомагає комуно-московським імперіялістам грабувати природні добрива тієї країни і вивозити їх на територію СССР. В останніх трьох місяцях помітний в Афганістані особливий рух військового пересунення, який можна пояснити двома причинами: Москва заплянувала нову тактику знищення афганського народу, або готується до нової аґресії на сусідній Пакістан, який є свого роду запіллям для повстанців.

ПРЕЗИДЕНТ ЕЛЬ САЛЬВАДОРУ Хозе Наполеон Дуарте прибув втретє до Вашінґтону, щоб у розмові з президентом Роналдом Реґеном і його Адміністрацією та лідерами обидвох палат Конґресу, домагатися збільшення допомоги для своєї країни. Дуарте, переконаний, що його політична тактика і сповільнення громадянської війни в Ель Сальвадорі є доброю нагодою для переконливих розмов у Вашінґтоні і збільшення принаймні економічної допомоги, яка значно піднесла б життєвий рівень життя сальвадорців, а тим самим припинила б їхню участь у підтримці руху спротиву марксистів.

Президент Ель Сальвадору шукає допомоги у Вашінґтоні

Вашінгтон. — Президент Ель Сальвадору Хозе Наполеон Дуарте прибув у четвер, 16-го травня ц.р., до Вашінгтону і ще того самого дня зустрівся на розмові з президентом З'єднаних Стейтів Америки Роналдом Реґеном і переконував його та інших найближчих співробітників Президента про успіхи його демократичного уряду, зменшення активности марксистських партизан і можливість нових переговорів між ними і речниками легального уряду.

Очевидно, головною метою приїзду Дуарте до ЗСА є переконати Адміністрацію Р. Реґена і лідерів обидвох палат Конґресу про потребу продовження, а найголовніше збільшення військової й економічної допомоги для Ель Сальвадору. Він свідомий того, що Сальвадор має ще тяжкі проблеми до роз'язання, а головно припинення громадянської війни, відновлення демократичного управління державою, повну ліквідацію порушення прав людини, переведення сільськогосподарських реформ тощо, але він переконаний, що з допомогою ЗСА йому і його послідовникам у майбутньому вдасться всі ці справи наладнати.

Для підтвердження його слів Дуарте навів декілька фактів про поправу пошанування прав людини, раніші переговори речників його уряду з лідерами руху спротиву, які відбулися з ініціятиви римо-католицької ієрархії і добру волю уряду та його бажання далі зустрічатися з опонентами, бо тільки шляхом переговорів і поліпшення матеріяльного стану населення в Сальвадорі можна закінчити воєнні дії.

Після розмови з Дуарте президент Р. Реґен заявив кореспондентам, що Ель Сальвадор є наглядним доказом правильности політики Білого Дому в Центральній Америці і що політику треба продовжувати в майбутньому. Прохання Дуарте про збільшення допомоги знайшло повне зрозуміння в Білому Домі, але ніхто з офіційних речників Уряду не вийшов з якоюсь конкретною пропозицією.

Сальвадорський високий гість, після переговорів з лідерами Сенату і Палати Репрезентантів, поїде до Нотр Дам університету, щоб отримати там гоноровий докторат в неділю, 19-го травня, а потім плянує відвідати ще Ню Йорк.

В Ню Джерзі проголошено критичний стан з приводу посухи

Трентон, Н. Дж. — Губернатор стейту Ню Джерзі Томас Кейн проголосив з днем 16-го травня ц.р. критичний стан у цілому стейті Ню Джерзі з приводу великої посухи, яка навістила цю околицю. Обмеження вжиття води зобов'язують у 93 околицях, що найбільше загрожені і губернатор вимагає зменшення вжитку води на 25 відсотків. Кожний мешканець Ню Джерзі може вжити лише 50 гальонів води денно, а коли перейде цю границю буде платити високу кару та додаткову оплату за воду. Рівночасно підприємства та фабрики, як також власителі домів, будуть платити на 33 відсотки більше за воду, як це було досі.

Перша фаза обмеження вжитку води у стейті Ню Джерзі ввійшла в життя вже 16-го квітня т.р., але тому, що від того часу висота води у збірниках не лише не піднеслася, але знизилася з приводу браку дощових опадів, губернатор Кейн приступив до дальших доручень в тому напрямі.

Особи чи підприємства, що не будуть додержуватись приписів, можуть бути покарані гривною до 5.000 долярів і ув'язненням до шістьох місяців. Крім того місцева влада може додати ще свою кару до 175 долярів за кожне переступлення обов'язуючих обмежень води.

Рівночасно з проголошенням тих дальших обмежень вживання води, подано способи, як заощаджувати воду, вживаючи її менше до душів, прання, миття посуди та направляючи усі водопроводи, які непотрібно збільшують вжиток води. Щоб краще перевіряти чи мешканці додержуються обов'язуючих тепер обмежень губернатор доручив часте відчитування водних лічильників.

Бюро погоди не передбачує в найближчому часі сильних дощів на східньому побережжі ЗСА і тим стан посухи пошириться правдоподібно на інші довколишні стейти та в них треба буде пристосовувати такі приписи, які тепер існують в стейті Ню Джерзі.

В АМЕРИЦІ

АДМІНІСТРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА Роналда Реґена повідомила, що в останній заяві Ясіра Арафата немає нічого нового, що означало б певний поступ в переговорах про мир на Близькому Сході. Часописні звідомлення подавали, що Я. Арафат мав заявити, що якщо Вашінгтон прийме пропозицію про автономію Палестини, Палестинська Визвольна Організація прийме резолюцію Об'єднаних Націй ч. 242, визнаючи тим незалежність Ізраїля.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ДЕЛЕҐАТ НА конференцію прав людини, що відбувається тепер в Оттаві, Канада, видав пересторогу Совєтському Союзові, що успішне закінчення конференції про роззброєння залежатиме у великій мірі від совєтської практики в ділянці прав людини. Американський делегат, Ричард Шифтер, представив конференції обширний меморіял, в якому подав прізвища 170 совєтських, польських і чеських політичних в'язнів, які караються в комуністичних психіятричних шпиталях за їхню участь в русі в обороні прав людини. Після згадки про академіка Андрея Сахарова, його дружини Єлени Бонер і Анатолія Щаранського він теж вирахував таких українських в'язнів, як Олекса Тихий, Юрій Литвин та Оксана Мешко, 80-літня українка, яку запроторено в тюрму за її участь в обороні людських прав в Україні.

ДЕЙВИД ФАНДЕРБЕРК, американський амбасадор до Румунії, зрезиґнував зі свого посту на протест проти „неефектовної політики Вашінґтону відносно Румунії". Він твердив, що від 1981 року він домагався „гострішої політики" Вашінґтону, включно з відтягненням економічних привілеїв, даних Румунії американським Урядом тому, що Румунія виявляла певні антисовєтські потягнення. На думку амбасадора Фандерберка, Румунія є далі совєтським сателітом і не заслуговує на жадні економічні чи політичні полегші.

АЛЬМАНАХ УНС НА 1986 РІК

Редакція „Свободи" вже почала підготову видання Альманаха УНСоюзу на 1986 рік. Матеріяли можна надсилати до 16-го червня 1985 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Українці по стороні альянтів

У заїлій і безскрупульній протиукраїнській кампанії, яку повели деякі ворожі нам кола, які вірять совєтським фальшівникам документів, фальшівникам історичної правди, ті протиукраїнські прокуратори забувають різні речі. Передусім — найменше 75 відсотків теперішніх українських поселенців в Америці й Канаді це вже тут народжені або тут виховані мужчини і жінки, деякі вже теж із власними родинами. І всі вони виправдують теорію „двох батьківщин": вони є патріотами не тільки української батьківщини своїх батьків, але й власної батьківщини Америки чи Канади. Подруге, за Другої світової війни в американських, канадських і британських збройних силах боролися також українці. Їх уже небагато в живих, але таки є ще живі учасники боїв Другої світової війни. Ми не маємо їхньої статистики, як і не маємо статистики українських людей, що були учасниками визвольної американської війни-революції — але за прізвищами у списках тодішніх воїнів пізнати, що там були й наші українські люди.

Більше відомі є учасники в'єтнамської і корейської воєн. Є українець-генерал учасник в'єтнамської війни, є полковники й інші старшини та вояки з тамошньої війни, вони навіть були і далі є пластунами, деякі „корейці" вступили були навіть до ОбВУА, так само, як у Чикаґо склався окремий гурт колишніх членів польської армії Андерса і вони, свідомі українці, зголосилися до ОбВУА. Жаль, що тепер, з нагоди 40-их роковин закінчення Другої світової війни 10-тиріччя кінця в'єтнамської війни — саме ті українські люди, найпереконливіші живі докази своєї причетности до західнього вільного світу, не зголосили своєї присутности.

Третій пункт, що його забувають, чи не хочуть знати ті, які закидають усім українцям гуртом ґерманофільство і активну участь у Другій світовій війні по стороні Третього Райху, не знають чи не хочуть знати, що ні одна українська військова формація, що створилася в часі Другої світової війни, ніколи не брала найменшої участи на протиальянтському фронті, тільки на фронті протисовєтському. Ніколи теж ні одна з тих формацій не мала на собі чорних уніформ німецької політичної поліції „СС", або „Ваффен СС" це була реґулярна армія зі суворим військовим вишколом у Нойгаммері і такою суто-військовою формацією була Перша Українська Дивізія „Галичина", яка постала після виразного застереження українського проводу і зголошених до Дивізії добровольців, що Дивізію можна буде вжити виключно тільки на східньому фронті проти СССР. Ніякі українські формації ніколи не виконували політичних функцій і ніколи на ввесь час свого існування за Другої світової війни не були стаціоновані у Львові. Хто твердить інакше — той говорить неправду і спирається хіба тільки на совєтських фальшах, щоб звалювати вину большевиків на українців за звірства, доконані під час перебування у Західній Україні, особливо під час відвороту в червні 1941 року, коли большевики вимордували по всіх в'язницях тамошніх в'язнів. Коли в будь якій чужомовній газеті появиться протиукраїнський наклеп і та газета не помістить спростування, треба за такі наклепи, що підходять під існуюче в каральному кодексі поняття „лайбел" — скаржити до суду. Історична правда така, що Перша Українська Дивізія, яка втратила під Бродами близько 7,000 бійців, між ними Дмитра Палієва, піддалася, вихопившись з Брідського кітла, англійцям і вперто боролася проти совєтських репатріяційних комісій, які напастували вчорашніх „дивізійників", як ніби совєтських громадян, що повинні вернутися „на родіну". Найвищі британські і найвищі американські військові і цивільні судові чинники перевірили історичну правду і реґабілітували членів І УД УНА від закиду коляборантства.

Очевидно, всі ті, які прагнуть привернення Україні вільної ні від кого незалежної демократичної держави, всі вони в очах Москви — її смертельні вороги. Теперішня кампанія, яка пішла проти українців, зокрема і спеціяльно проти українських військових формацій з часу Другої світової війни, має за головне джерело совєтські фальші, — большевики специ у фальшуванні історичної правди, у фабрикуванні документів та „факти", яких ніколи не було. Гітлер програв, бо здійснював у практиці свою теорію „герренфольку" і винищував усіх людей „нижчої породи". І від тієї гітлерівської практики потерпіли теж українці. Ніхто з українців не допомагав гітлерівським варварам фізично винищувати жидів, циганів та інших „не-арійців". Слуга Божий Андрей вирятував багатьох жидів від знищення їх гітлерівськими варварами. Але він не був єдиний у цьому шляхетному ділі. Расовий антисемітизм притаманний тільки колишньому царському і большевицькому режимові. Національна рація українців і жидів повинна штовхати їх до взаємного порозуміня на протибольшевицькому фронті, а не діяння у користь большевизму.

Володимир Душник

НЕЗАЛЕЖНА АВСТРІЯ — СИМВОЛ СВОБОДИ В ЦЕНТРАЛЬНІЙ ЕВРОПІ

На днях, як відомо, державний секретар Джордж Шулц та совєтський міністер закордонних справ Андрей Громико, відбули конференцію в австрійській столиці Відні, на якій вони мали обговорити евентуальну зустріч між президентом Роналдом Реґеном і Михаїлом Ґорбачовим цієї осени. Але висліди цих розмов майже цілковито безплідні.

Відень і Австрія мають взагалі спеціяльне історичне значення у будові політики детанту, якою та політика не була б.

Дня 15-го травня 1955 року, тодішній американський державний секретар Джан Фостер Доллес, совєтський міністер закордонних справ Вячеслав Молотов, британський міністер закордонних справ Гаролд МекМіллен та французький міністер закордонних справ Антуа Піне, підписали історичний договір з Австрією, яким надано цій країні повну політичну незалежність. Це сталося після десятьлітньої окупації Австрії американськими, британськими, французькими і совєтськими військами.

Щонайважливіше, Австрія — це єдина країна в історії, якій Совєтський Союз дозволив привернути незалежність, але ця свобода й незалежність були „куплені" величезною ціною. Ще в жовтні 1943 року, на конференції міністрів закордонних справ антинімецького союзу в Москві, рішили анулювати прилучення Австрії до Німеччини в 1938 році („аншлюс"). Питання було, що робити з Австрією із її 6 мільйонами населення? Навіть поміж самими австрійцями йшла гаряча дискусія, — чи Австрія може встоятися як самостійна держава.

З цієї причини Америка і Великобританія задумали створити „Дунайську конференцію," яка мала б включати колишні національності австро-угорської монархії, але Москва сказала своє тверде „нєт" і на тому справа закінчилася.

Але ще в квітні 1945 року, коли деякі частини Австрії були ще під окупацією німецьких військ, австрійські патріоти створили в совєтській зоні австрійський провізоричний уряд, який мав стати совєтським сателітом. Президент Труман зрозумів політику Москви і по довгих переговорах вплинув на Москву підписати з Австрією договір, в користь СССР, який також підписали Америка й Британія.

Одначе, за це Москва вимогла великий компроміс, підписуючи договір з „братніми націями" — Польщею, Чехо-Словаччиною, Мадярщиною, Румунією, Болгарією і Німецькою Демократичною Республікою (Східня Німеччина), які дозволили Совєтському Союзові на стаціонування совєтських збройних сил у цих же „братніх націях".

І так ціною уступки совєтського уряду в справі австрійської незалежности шість східньоевропейських і центральноевропейських країн стало совєтськими колоніяльними сателітами.

Австрія, як уже сказано, стала символом і вікном між Сходом і Заходом. Чи теперішній нестійкий стан між Сходом і Заходом перетриває довгі роки-важко сказати. Одне є певне, що при більших розрухах чи припадковій війні, в якій буде замішаний СССР, ситуація в Австрії може радикально змінитися в тому сенсі, що Австрія не зможе охороняти себе своєю невтральністю перед більшими силами, які будуть рішальними у новому порядку в Центральній Европі. Сподіваємося, що цим рішальним фактором не буде Москва.

Іван Боднарук

КРИВАВИМ ШЛЯХОМ СЛАВИ УКРАЇНСЬКИХ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ

Славний чин Леґіону Усусусів — синів Галицької Землі, має всеукраїнське значення. Це одне звено в багатому ланцюзі змагань цілого українського народу до Самостійної Соборної Української Держави. Створення Леґіну Усусусів у пам'ятному серпні 1914 року, спертого на відродженні військової традиції, не було виявом бажання допомагати збройним силам австрійської монархії в боротьбі за її інтереси, але змаганням затримати свою українську збройну силу. Коли 1-го листопада 1918 року проголошено державність Галицької Землі, то це був тільки один етап до об'єднання з Українською державою на східніх землях.

За українськими Січовими Стрільцями прийшли українські військові частини часів Української Центральної Ради, опісля Корпус Січових Стрільців, Запорізький Корпус, Сіро- і Синьожупанники, а далі нові українські формації, армії УНР і УГА. Всі вони боролися за Самостійну Соборну Україну у важких фронтових боях проти наших ворогів аж до вичерпання зброї і фізичних сил, а потім — у підпільній боротьбі, яку продовжували УВО, ОУН, Карпатська Січ, І-ша Дивізія УНА та УПА.

Серед дуже заслужених Усусусів були Роман Дашкевич, Олена Степанів, Ст. Ріпецький, Гриць Коссак, Клим Ґутковський та багато інших. З рядів Українських Січових Стрільців вийшли відомі командири українських збройних сил на східніх і західніх землях України. Вони поклали основи під відомий київський Корпус Січових Стрільців, а на західніх землях забезпечили керівництво Української Повстанської Армії.

Австрія плянувала арештувати і поставити під військовий суд Січових Стрільців. Начальна команда австрійської армії обстоювала думку, що всі старшини Січових Стрільців мають бути здеґрадовані, а найбільш обтяжені мали бути покарані тюрмою. Решта старшин і стрілецтва мали бути розкинена по кількох карних батальйонах й вислана на фронт. Про це писав Гр. Лужницький в „Америці" (З нотатника шпаргаляра. Невідома сторінка з історії УСС).

Після війни колишні Усусуси включилися в нові методи внутрішньої боротьби і стали провідними працівниками в різних ділянках громадської праці. Вони очолювали УВО (А. Мельник, Р. Сушко, Дм. Паліїв, Ос. Навроцький та інші). Вони кермували господарським життям та проявили на тому полі велику ініціятиву. В „Сільському Господарі" відзначилися особливо Б. Гнатевич і Мирон Луцький. У кооперації успішно працювали М. Хроновят, І. Поритко, А. Артимович, Е. Рубчак та інші, в ділянці культурно-освітній записали свої імена М. Галущинський, Н. Гірняк, В. Ратич, Л. Луців, М. Дольницький, Вол. Калина, С. Никифоряк і М. Заклинський. Своєю великою працею вони причинилися до національного виховання нашої молоді. Сірий Лев і Р. Дашкевич та інші керували організаціями молоді, як Пласт, „Луг", „Каменярі". Давні Усусуси стали теж провідними членами наших політичних партій (М. Галущинський, Ст. Витвицький, Дм. Паліїв, О. Навроцький, С. Ріпецький, О. Коберський, С. Волинець та інші). Для плекання вояцько-визвольних традицій члени Усусусів заснували видавничу кооперативу „Червона Калина" й нею управляли (С. Шухевич, О. Навроцький, Л. Лепкий, П. Постолюк, Р. Купчинський, І. Тиктор та багато інших). Великий успіх у праці здобули колишні Усусуси на публіцистичному, літературному й видавничому полі, як журналісти, письменники й видавці. Тут слід згадати такі прізвища, як А. Баб'юк-Ірчан, Яр. Барнич, В. Бобинський, М. Гайворонський, Н. Гірняк, М. Голубець, Л. Ґец, А. Кігічак, Е. Козак, В. Кучабський, Р. Купчинський, В. Софронів-Левицький, Л. Лепкий, Л. Луців, Л. Мишуґа, О. Назарук, М. Заклинський та інші. Найбільше в цій ділянці заслужився І. Тиктор („Українська Преса") і Дм. Паліїв („В-во „Батьківщина").

Поруч збройного чину Усусуси залишили теж своїм нащадкам чудову й багату стрілецьку пісню, що своїм постанням так нагадує твори усної словесности і стала власністю всього українського народу. Між тими піснями є багато таких, що ще й тепер викликають спомини недавно минулого. Силу й вагу тих пісень зрозуміли большевики, тому чимало пісень достосували для своєї вигоди, щоб ними, неначе наркотиком задурманювати український народ. Минають часи, а стрілецькі пісні залишаться невмирущим пам'ятником великого минулого, як твори, зроджені з віри і скроплені кров'ю борців за волю України. Стрілецькі пісні перейняв увесь український народ. Їх співають не лише в Галичині, але й за Збручем, на Закарпатті й на Буковині.

Після Другої світової війни колишні Усусуси створили на еміграції своє товариство, що має на меті згуртувати їх в одну сім'ю. Воно має свій статут та називається Братство Українських Січових Стрільців. Військові чини УСС всебічно насвітлені у виданнях стрілецького видавництва „Червона Калина" й визвольну традицію передано всьому українському народові. Особливо цією воєнною традицією перейнялася молодь Галичини із запалом, плекаючи її та вступаючи масово до УПА та І-ої Української Дивізії УНА. Її плекали теж Карпатські Січовики.

СІМОН ВІЗЕНТАЛЬ, директор дослідчого центру у Відні, Австрія, і „ловець нацистів", зустрівся в Осльо з норвежцем, який заявив кореспондентам, що він має деякі інформації про д-ра Йозефа Менґеле, лікаря в концентраційному таборі в Авшвіці і воєнного злочинця, за яким пошукує поліція у цілому світі, тому, що розшуки за ним перебрав Інтерполь. В концтаборі д-ра Й. Менґеле в'язні назвали „ангелом смерти" за його масові експерименти над в'язнями, які звичайно кінчалися смертю. Йому приписують участь у замордуванні 400,000 в'язнів. С. Візенталь заявив кореспондентам, що засуд Менґеле не має аж такого великого значення, бо він вже стара людина, але зловлення його і поставлення перед суд справедливости, вказувало б, „що ми ніколи не забудемо злочинів Другої світової війни доконаних гітлерівцями". Очевидно, С. Візенталь, про злочини комуно-московських імперіялістів над численними народами, які також були доконані під час цієї війни, не говорить, хоч він, як мешканець Львова був їх наочним свідком.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про четвертий раз

В українській словесності дуже поширене ствердження що „до трьох разів штука", як взагалі із магічним числом три зв'язано багато вірувань та забобонів. Ось, наприклад, вірять що всі добрі чи погані припадки в житті ідуть у трійці, а коли те число осягнете, тоді вже нічого не трапиться.

Але показується, що життя а зокрема життя в Ню Йорку перекреслює усі приповідки, забобони і не бере навіть до уваги те, у що ми вірили довгі роки, що... „до трьох років штука".

Так до минулого тижня ми вірили, що коли хтось пережив уже тричі крадежі із багажника власного авта, то вже напевно подібне не може притрапитися, тим більше, що повний рік в цьому багажнику не було ані одного папірчика.

А може треба бути ще більше забобонним і вірити в якісь надприродні сили? Бо як же пояснити, що першого дня після року, коли ми відважилися знову поставити у багажник торбу з речами та актами з нашої громадської праці хтось зумів це ... відчути чи якось про це знати та знову витягнув усе, що там було? Та ще як же повірити, коли це сталося у білий день на другій авеню, побіч нашого народного Дому, де постійно проходжуються чи вистоюють українські громадяни, які, не маючи тепер „перелазу" в погорілій барі Народного Дому, перенесли свої політичні міркування на вулицю перед тим домом?

Хто лише не почує про цей випадок не хоче в нього вірити. І коли б ця четверта крадіжка не була получена із великою матеріяльною і громадського характеру втратою, можна б справді сміятися з того незрозумілого „щастя", яке нас не минає і з тієї притягаючої сили, що має наш маленький змоторизований коник. Либонь, і наша громадська праця мусить з невідомих причин коштувати аж так багато.

Одне певно, що в нашому багажнику вже ніколи нічого не буде, а цей четвертий раз відучив нас вірити в магічну силу числа три як і в те, що „до трьох разів штука", або в те, що „нема нічого злого, щоб на добре не вийшло" та тим подібних народних приказок.

Хтось із приятелів радить дати на багажник т.зв. „бампер стикер" із написом: „Не трудіться відкрити — там нічого не має", хтось інший радить такий напис дати також по-українськи, але ми думаємо, що це зайве, бо всі читають по-англійському.

Хтось знову радить не їздити автом, або його ніде на залишати, але це також поради, які нічого не можуть змінити.

Найкращу „пораду" дали нам на поліційній станиці, коли, вислухавши та записавши звіт про цю четверту крадіжку сказали: „велл" — ви мусите дуже вважати... Шкода, що не сказали як це робити.

Тут пригадалася нам, як один із наших старших громадян довгими роками не хотів сісти на літак, боячись катастрофи. Коли, однак, змусили його до того сьогоднішні обставини і брак потягів, — на питання, як почувається після першого лету він відповів:

— Знаєте, це зовсім незле летіти літаком, лише треба дуже вважати.

Так і нам прийдеться за ним повторити: незле їздити автом, тільки треба дуже вважати...

О—КА

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЧИ СПРАВДІ ЖИТТЯ НЕЦІКАВЕ ?

Дописи О—КА у рубриці „Про це і те" читаю з цікавістю бо вони збуджують думку. Стаття „Про нецікаве життя" з 4-го травня ц.р. насвітлює наболіле явище життя. Через постійний відхід у вічність будівничих нашої культури в діяспорі, ряди наші рідшають, часто немає з ким поділитись думками, життя буденніє.

За останні десятиліття сильно потерпіла українська література й журналістика. Чи діждемось ще колись мистців формату Архипенка, Грищенка? А де ж композитори з таким досвідом як Фоменко, Грудин чи Овчаренко? Незаступимі вони.

Проте О—КА не згадує що в нашій діяспорі існують ділянки культури, стан яких не погіршується, а навіть кращає. От на наших очах в останніх 10-20-тих роках відродився національний інструмент — бандура і то в юних руках. Серед нас працюють музики, аси відтворчого мистецтва як піяністи Лідія Артимів, Тома Гриньків, Роман Рудницький, скрипалі Степан Старик, Юрій Мазуркевич, Галя Стрілець, Євген Ґратович та багато інших. Таких особистостей міжнародної слави ми не мали 20-30 років тому.

Врешті сучасність — це доба кіна і телевізії. В 1950-их роках український фільм, ніде правди діти, був майже постійною компромітацією. Та нині у руках таких віртуозів екрану як Славко Новицький, Юрій Луговий, Микола Куліш чи інші, їх фільми і відеострічки здобувають перші нагороди чи золоті медалі на найбільш вимогливих і престижевих фестивалях.

Тож чи справді життя до краю збідніло?

Роман Савицький
Кренфорд, Н.Дж.

О.Т.

ПОМЕР ЮРІЙ СТЕФАНИК

У четвер, 25-го квітня 1985 року у місті Едмонтоні, в Канаді, помер після важкої недуги Юрій Стефаник — син славного українського письменника Василя Стефаника. В особі Юрія Стефаника українська культура втратила відданого й активного діяча — письменника і літературного критика та активного громадського працівника. Головну втрату понесла українська література. Юрій Стефаник, який свої твори підписував псевдонімом Юрій Гаморак або Юрій Клиновий — це не тільки письменник-есеїст і вникливий літературний критик, але й організатор українського літературного процесу. Він був заступником голови Об'єднання Українських Письменників в еміґрації „Слово", як теж і головою Об'єднання Українських Письменників в Канаді та постійним членом редакційної колеґії літературного збірника „Слово", а в останніх роках головним редактором цього збірника (для чисел від 6 до 10). До самої смерти працював над підготовою наступного одинадцятого збірника „Слово", що заплановане вийти в цьому році.

Юрій Стефаник народився в заможній селянській сім'ї, яка від довгих років проживала в селі Русові на Покутті, Снятинського району. Його дід Семен був заможним господарем і людиною великої культури, тож свого сина вислав до високих шкіл, аж до Кракова, де Юріїв батько Василь студіював медицину і де завдяки зв'язкам із широким літературним світом став письменником, якому припало одно з визначних місць в українській літературі. Народився Юрій у селі Стецеві, сусідньому від Русова, де в перші роки подружжя Василь і Ольга Стефаники жили з родиною другого Юрієвого діда отця Гаморака, 24-го липня 1909 року. Вчився Юрій у Снятині та Коломиї та закінчив університетські студії у Львівському університеті на факультеті права. Після студій батько намовив Юрія поїхати в Канаду, де сподівався кращої долі для сина.

У роках 1936-37 Юрій Стефаник проживав у Едмонтоні, в провінції Альберта, в Канаді, працюючи в той час у редакції українського тижневика „Українські вісті". Як колись батька Василя не притягнули студії медицини і він віддався вповні своєму вродженому талантові — літературі, так і Юрій більше захоплювався літературою, як вивченою професією правника. Повернувшись у 1938 році в Галичину, він почав співпрацювати у популярному науковому місячнику „Життя і знання", що його видавало Товариство „Просвіта". В той час редактором цього почитного самоосвітнього журналу був проф. Василь Сімович і під його рукою Юрій Стефаник набув велике знання і в ділянці мови і в ділянці редаґування та став активно працювати в літературі. В 1939 році він прийняв становище викладача української мови у Львівському Ветеринарному Інституті та його прийнято як наукового співробітника Інституту Літератури Академії Наук УССР. Його зв'язки з націоналістичною організацією спричинили його арешт і щойно напередодні Другої світової війни йому пощастило вирватись із ув'язнення. У воєнний час, в роках 1941-1944 він був співробітником Українського Видавництва у Львові, співпрацюючи у літературному місячнику „Наші дні", як і в журналах для молоді і дітей, не залишаючи науково-дослідної роботи.

Головну увагу Юрій Стефаник присвятив вивченню творчости свого батька. Вже в 1942 році вийшла його публікація під назвою „Василь Стефаник: спроба біографії". В 1943 році вийшла нова науково-дослідна праця Юрія Стефаника під назвою „Талант без середовища — Лесь Мартович". Не залишав він літературної праці і на скитальщині в Німеччині, а в 1948 році переїхав, вже одружений з Оленою Дрогомирецькою, до Канади, вибравши на постійне поселення знайоме йому з-перед десяти років місто Едмонтон. В Едмонтоні мусів стати на заробіткову працю, бо ж і треба було утримати родину, яка збільшилась двома синами: Василем-Олегом, народженим в 1948 році, та Іваном-Корнелем, народженим в 1950 році. Працював правним спеціялістом у бюрі головного прокурора провінції Альберта.

Та при своїй заробітковій праці не забував і про літературну діяльність. Співробітничав з відомими редакціями літературних журналів, як „Сучасність", „Нові дні" й інші. Написав цілу низку літературних довідок, рецензій і дослідних робіт, головно про творчість Т. Шевченка, В. Стефаника, Л. Мартовича, Т. Осьмачку, Гр. Косинку, Аркадія Любченка і багатьох інших. Добірку своїх літературних праць він видав великою книгою під назвою „Моїм синам — моїм приятелям" (під псевдонімом Юрій Клиновий) об'ємом понад 600 сторін. Цю книгу він видав власним коштом і малим тиражем та роздав її своїм приятелям, бо дуже добре розумів наш книжковий ринок, в якому це коштовне видання не могло б себе оплатити. В останніх роках почав досліджувати життя і творчість Юрія Морачевського — сина сердечного приятеля його батька Василя — д-ра Вацлава Морачевського і д-р Софії з Окуневських. Активно працював в організації письменників. Від довгих років був першим заступником голови Об'єднання Українських Письменників „Слово", а від часу інкорпорування Канадського відділення став головою Об'єднання Українських Письменників „Слово" в Канаді. Найбільше уваги присвячував виданні органу Об'єднання „Слово", що його десять книг вийшли у великій мірі, завдяки його кропіткій редакторській праці (головно останніх п'ять чисел).

Смерть вирвала його саме коли працював над новим одинадцятим томом збірника „Слово", для якого посвятив усі свої сили. Залишив у смутку свою найближчу рідню: дружину Олену, яка була для нього постійним співробітником і без якої — як він самий висловився — він був би „нічого не вартим перекотиполем" та двох синів Василя-Олега та Івана-Корнеля, які продовжують славний рід Стефаників із славного Русова, як теж брата Кирила, що живе ще у Русові. Його старший брат Семен, якого режим використав в Україні, як сина славного українського письменника у своїй адміністрації, помер у Львові ще в 1981 році. В літературному житті на поселеннях постала ще одна прогалина, що її не заступити.

РЕЧНИКИ БЕЛЬГІЙСЬКИХ жидів не прийняли запрошення на зустріч з Папою Іваном Павлом II під час його візити в тій країні тому, що він прийняв перед тим п'ятьох арабських амбасадорів, як репрезентантів мусулманської колонії в Бельгії. Репрезентанти центральної жидівської консисторії мали зустрітись з Папою в понеділок, 20-го травня цього року.

В Ірвінґтоні...

(Продовження зі стор. 1)

учителів домагається, щоб вони вчили учнів про голод в Україні і про мільйони українців, що їх вимордували німецькі нацисти. Завдяки постійному натискові ліґи, — твердила Г. Козак, — преса в деяких містах вже більш об'єктивно подає вістки чи статті про т.зв. українських коляборантів. Завданням ліґи є запевнити справедливі суди і справедливу оцінку преси. Ліґа також подає пресі до відома, що совєтські свідчення проти т. зв. воєнних злочинців — недопускаємі, як рівнож, що згідно з американським законом підсудний має право на свого правного оборонця; а якщо в нього немає фінансових на це засобів, то за нього судові кошти повинен заплатити Уряд. Ліґа скрізь підкреслює, що цього роду розправи повинні відбуватися перед лавою присяглих. Дотепер оборонці цих мнимих воєнних злочинців не мають доступу навіть до оригінальних документів, а мають лише копії. Ліґа домагається, щоб створити спеціяльну комісію, щоб перед Конґресом чи Сенатом можна було окремо переслухувати підсудного. Опісля Г. Козак подала ряд прикладів як Бюро спеціяльних інвестиґацій (ОСІ) переслідувало і переслідує українців. Тому члени ліґи безустанно працюють над цим, щоб домогтись правильної судової процедури на тих процесах, що їх провадять урядовці з ОСІ. Ліґа теж співпрацює із адвокатами для східньоевропейських і балтицьких груп — Americans for Due Process.

Якщо йдеться про реакцію української громади проти нагінки знеславлення українського імени — то вона ще дуже слаба і невистачальна — твердила голова цієї ліґи. Ми повинні домагатися окремої комісії для переслухання перед Сенатом і Конґресом, при цьому зазначуючи, що депортування людей до СССР — противиться всім законам гуманности. В кінці свого слова Г. Козак заповіла, що в суботу, 18-го травня ліґа скликає конференцію представників усіх українських центральних організацій для обговорення спільних заходів проти знеславлення доброго українського імени закидами, що між українцями є багато „нацистів". Треба створити, — сказала Г. Козак, — спеціяльне бюро із окремим штабом працівників, які повинні слідкувати за пресою і телевізією і відповідати на закиди. Але на це потрібно фондів. „Ми посилаємо наших дітей до шкіл українознавства, на танці, спів, лекції гри на бандурі тощо, але навіщо це все, коли наші діти будуть стидатися або боятися, що вони „українці", — заявила голова ліґи.

Опісля д-р М. Куропась відповідав на питання, що їх опрацювала Управа 86-го Відділу. На перше з них — „Яка характеристика і який корінь цього знеславлення?" можна відповісти, — говорив д-р Куропась, що характеристика нам відома, а корінь цього знеславлення — в Москві. Та це нічого нового. Такі речі, сказав панеліст, діються в Америці від того часу, коли сюди приїхав перший совєтський амбасадор. Тоді в ЗСА, — твердив д-р Куропась, — почалися скарги і обвинувачення під адресою української спільноти, її установ та організацій. ФБІ переводило слідство, вглядало в архіви. Почалася страшна нагінка проти українців із закидами саботажів, одними з яких були наклепи на Український Народний Союз і на ОДВУ. Кожного тижня в пресі були неґативні замітки про українців, особливо відомий із своєї іді був американський журналіст Волтер Вінчел. У журналі „Година" було написано, що ОДВУ було заангажоване з „Затопленні" британських кораблів і саботажі Пенсильванської залізничної лінії, що, як виявилося після перевірки ФБІ — було комуністичною роботою. На питання: „Чому саме тепер виринула ця проблема?" — д-р Куропась відповів, що це зовсім стара проблема, вона тепер не виринула, а це лиш її продовження, бож Москва послідовно працює над тим, щоб українців цілковито знищити. Якщо йдеться про питання: „Які можливі тепер наслідки знеславлення" — то вони, — твердив д-р Куропась, — можуть бути страшні, якщо на нас залишиться тавро націоналістів-фашистів, які під час Другої світової війни боролися по стороні німецьких нацистів. Та, на жаль, — продовжував своє слово панеліст, — ми не вміємо боротися. Одним із засобів нашої боротьби повинно бути видавання книжок англійською мовою, що подавали б правдиві історичні факти про Україну. Коли відповісти на питання: „Як ми, як громада в Америці, досі протиставилися цьому?" — то треба сказати, що дуже незамітно і слабо. Скільки вже років, — говорив далі д-р Куропась, — ведеться на українську спільноту нагінка, а вона нічого.., Думав, народ, що можливо, ця хвиля оскаржень пройде, Тим часом, зі свого боку, Совєтський Союз приглядався всьому, бо хотів знати як американська громада буде реаґувати. „Нам потрібно бити в американський бубон, але під тим оглядом українці дуже вразливі", — завважив панеліст. Українці, користуючись англійською мовою, повинні входити вглиб американських засобів масової інформації. Бачимо, що Москва використовує ситуацію і вплутує жидів в антиукраїнство, водночас створюючи і антисемітизм. Тому нашим завданням, — продовжував говорити д-р Куропась, — є переконати жидів, що нашим спільним ворогом є Москва. Нам же треба зискати приятелів. Українці також повинні друкувати якнайбільше літератури англійською мовою про те, що німці мільйонами вимордовували українців. Сьогодні багато краща ситуація для українців як 44 роки тому: в нас є велика кількість професіоналістів, науковців, інтелектуалів, які можуть розумно і розважно підходити до згаданої уже кількакратно на панелі справи, основуючись на документах і джерелах. Сьогодні українці теж мають багато кращу фінансову базу як роки тому. Панеліст теж згадав, що недавно, перебуваючи на жидівській конференції, вияснював їм різні історичні факти з Другої світової війни, навіть хоча б про постання Дивізії Галичина, — і учасники цієї конференції, змінили свою настанову до українців і до цих справ. Цей страшний момент що останньо створився, — сказав д-р Куропась. — ми можемо перебороти, власне дорогою діялогів поміж українцями і жидами, — сказав д-р Куропась.

Для більшого зрозуміння ролі Совєтського Союзу в постійній дії на шкоду українській спільноті інж. Ігор Ольшанівський зосередився на таких моментах, як Ялтинська конференція, після Другої світової війни, примусова репатріяція на „родіну" українців із Східньої України. Знаючи, що їх чекає смерть або довге ув'язнення вони записувались на документах як втікачі з Польщі з-перед 1939 року. Поляків насильно не вивозили. На підставі цих же зізнань, вони опісля вносили прохання на в'їзд до Америки. Тому, що президент Двайт Д. Айзенгавер зрозумів ситуацію, він у зверненні до Конґресу 8-го лютого 1956 року вніс таку пропозицію щодо цієї дилеми: „Велика група біженців в цій країні одержала візи, користуючись фальшивими виказками, щоб уникнути насильної репатріяції поза Залізну заслону; їхнє число може доходити до тисячів. Згідно з існуючим тут законом цього роду фальсифікація є правною підставою до депортації. Треба тому внести поправку до цього закону, щоб допомогти цим нещасливим людям". Тоді обов'язком кожного українця, — твердив інж. Ольшанівський, — було підтримати цю пропозицію. Тим більше легко було використати цей момент, бо в тих часах поміж ЗСА і СССР панувала „холодна війна". Сьогодні кожний, хто під час Другої світової війни мав 20 років, є загрожений нагінкою Дослідчого Центру Симона Візенталя у Відні чи тутешніми шиканами преси і судівництва. Панеліст сказав, що і українці свою оборону нині повинні починати з того, що вказуватимуть світові на Москву, від якої походить все лихо. Боротись із жидами непотрібно, бо з війни з ними ми не виграємо, — твердив інж. Ольшанівський. Українці повинні мати якнайбільше приятелів, настоювати на справі окремого переслухання перед сенаторами і конгресменами, старатись теж про розбудову фінансових ресурсів, без яких важко виграти боротьбу. Потрібно рівнож писати до преси, видавати книжки, пояснюючи скільки загинуло українців від рук німецьких нацистів, при тому вказуючи на Москву „під час ґеноциду, якої від початку посьогодні згинуло три рази тільки жінок, чоловіків і дітей, як під час потворної ери Третього Райху". — сказав

(Закінчення на стор. 4)

ЗВЕРНЕННЯ ДО ЧИТАЧІВ

В справі поштової достави газет

З уваги на погану доставу наших видань — „Свободи" і „Українського Тижневика", — звертаємося до наших читачів допомогти нам зібрати евіденцію для порушення цієї справи у вищих поштових інстанціях. Постмайстер в Джерзі Ситі, Н. Д.ж, запевнив нас листовно, що наша експедиція висилає газети згідно з усіми зобов'язуючими правилами і процедурами. Наша газета є кожного дня доставлена на пошту в Джерзі Сити — до речі, один бльок від нас — найпізніше до 4-ої ґод. по полудні. Перевірка пошти виявила, що газета є в роздільному центрі в сусідньому містечку Карні, Н. Дж., найпізніше до 8-ої год. вечора того самого дня. Тепер перевіряється дальша доля газет, після її достави до згаданого центру.

Наше прохання до читачів — вирізати цю частину газети внизу і вписувати в першій лінії дати видання, а в другій (праворуч) дати її отримання. Це наше звернення друкуватимемо в усіх числах цього тижня. Після зазначення 10-ох (десятьох) чисел „Свободи" і двох чисел „Українського Тижневика" просимо внизу вписати англійською мовою своє ім'я, прізвище і адресу (або тільки адресу, якщо з будь-яких причин не бажаєте подавати свого прізвища) і переслати оригінал або копію до нас для евіденції в наших заходах у поштовому уряді.

Екзекутива УНС і В-во „Свобода"

Date of publication	Date of delivery
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....
....	....

....

....

....



В глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що 2-го квітня 1985 р. відійшла від нас у Вічність на 73-му році життя, прийнявши Найсвятіші Тайни, наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА І ТЕТА

бл. п.

Ірина Подґурська-Малиновська

з Федорчаків

народжена в Золочеві, Зах. Україна

ПАРАСТАСИ відправилися в похоронному заведенні Бугая у Дітройті.

ПОХОРОН відбувся 4-го квітня 1985 р. з церкви Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії на кладовище Монт Олівет, Дітройт, Миш.

Горем прибиті:

дочка — МАРІЯ ЗАРИЦЬКА-САВКА з мужем д-ром ЯРОСЛАВОМ
внуки — ХРИСТИНА та АНДРІЙ ЗАРИЦЬКИЙ
сестри:
СТЕФАНІЯ ВІРСТЮК з донею ОРИСЕЮ МІТЧЕЛЬ, її мужем ФЕЛІКСОМ і донею ЛІЗОЮ
ЛЕОНТИНА ГАЛЯЖЕНКО з мужем ГРИГОРІЄМ
сестрінок — д-р ЯРОСЛАВ ХЛОПЕЦЬКИЙ з дружиною ЛЮБОЮ та дітьми
родина — д-ра ІВАНА ГАЛИЦЬКОГО з дружиною ОКСАНОЮ і синами
родина — д-ра СЕМЕНА ДОРОЩАКА
родина ГОРОДИЛОВСЬКИХ
родина ЧОРНОДОЛЬСЬКИХ
родина ГУРАЛОВСЬКИХ
Ближча і дальша Родина в Америці, Канаді та в Україні

У пам'ять моєї Достойної СВАХИ

бл. п. Ксені Добрянської

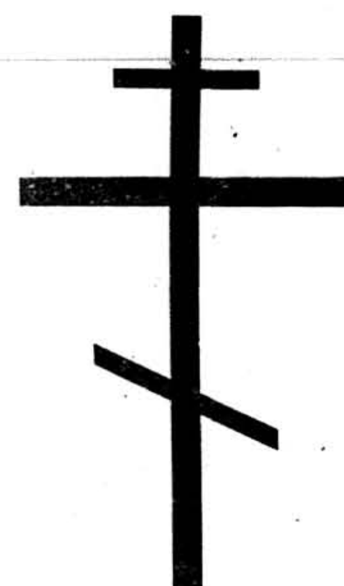
складаю 100.00 долярів на ВИХОВАННЯ СВЯЩЕНИКІВ.

Орися НАНАССИ

Управа Українського Православного Катедрального Собору св. кн. Володимира в Чикаґо

з великим жалем сповіщає, що

в понеділок, 13-го травня 1985 р. в Чикаґо, Ілл., упокоївся в Бозі наш довголітній настоятель, декан Чикаґського деканату, довголітній член Консисторії і Ради Метрополії УПЦ в Америці, загальновідомий і заслужений душпастир на Волині, в таборах переміщених осіб у Німеччині, а теж в ЗСА — у Пітсбурзі і Дітройті



протопресвітер

о. Федір Білецький

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 18-го травня 1985 р. на цвинтарі в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

За Управу:

СВЯТОСЛАВ ЛИЧИК — Голова **о. СТЕФАН ЖЕНЧУХ**

В Ірвінґтоні...

(Закінчення зі стор. 3)

інж. Ольшанівський.

Р. Купчинський, — в пошукуванні розв'язки на найважливіші питання про „наше буття, про нашу національну гідність і почуття пошани", — сказав, що в бажанні зразу сконкретизувати — те, що нас болить він розпочне цитатою з минулого із статті одного із основоположників сіонізму Володимира Жаботинського у статті „Наука Шевченкового Ювілею", написаної в 1911 році: „Український рух, що зростає коло самого носа, ми вважаємо чимось за зразок спорту: ми ним нехтуємо, нехтували і будемо мабуть, нехтувати й після... і внаслідок цього ми припускаємося грубої політичної помилки, якої не можна пробачити..." — Р. Купчинський сказав, що ці слова Жаботинського — чи не найбільше підходять до теперішнього стану — який він назвав би „тотальною війною проти українства". Панеліст зазначив, що хоча тепер уся увага зосереджена на українсько-жидівські відносини, що й має безперечно вагу у цілому комплексі справ, — але на його думку, — „у сучасній кризі відіграє не абияку ролю ще один чинник — наш ворог і його агентура КГБ" — в цій спробі дискредитувати все, що було пов'язане з визвольною боротьбою українського народу. Тут д-р Купчинський навів ряд численних прикладів. Прослухавши їх виразно було видно руку кагебівської мережі, яка підступно і рафіновано проникає увесь світ. Сьогодні немає уже сумніву, що вся кампанія зааранжована Москвою, — сказав Р. Купчинський. Вона в статті Димитрі Сімеса, колишнього номенлятурного працівника з Москви в „Кришчієн Саєнс Моніторі", як теж у статті у „Вілледж Войс в Ню Йорку", де атака поголовно проходить на ОУН, УККА й інші українські організації, причіпаючи їм ярлик фашистів. Цього року у Франції вийшла книжка Сімон Сінорє п. з. „Ад'ю Володя", де сказано, що „Петлюра замордував більше жидів чим Гітлер". А відтак панеліст згадав і А. Раєна та й Сімона Візенталя — їхні всі рафіновані атаки, зазначаючи, що Москва якраз хоче, щоб українці свою оборону звели до примітивного антисемітизму, а в першій мірі наша оборона повинна бути легальна, тобто шукання справедливости має проходити судовим шляхом. Ніхто не є проти того, щоб покарати дійсних злочинців, але кожний з українців є проти того, щоб їх „оплюгавлювати в пресі і засуджувати на підставі кагебівських свідчень". На закінчення свого слова Р. Купчинський зацитував пасаж із виступу Івана Дзюби під час його виступу на Бабиному Ярі в 1966 році („Лихо з розуму" — Вячеслав Чорновіл), „Є речі, є трагедії, перед безмірністю яких будь-яке слово безсиле і про які більше скаже мовчання — велике мовчання тисяч людей. Може й нам годилося б тут обійтися без слів і мовчки думати про одне і те ж. Однак мовчання багато говорить лище там, де все, що можна сказати, вже сказане. Коли ж сказане ще далеко не все, коли ще нічого не сказано — тоді мовчання стає спільником неправди й несвободи. Тому ми говоримо, і мусимо говорити, де можна й де не можна, використовуючи всякі нагоди, які трапляються нам так нечасто. І я хочу сказати кілька слів — одну тисячну частину з того, про що я сьогодні думаю і що мені хотілося б тут сказати. Я хочу звернутися до вас як до людей — як до своїх братів по людству. Я хочу звернутися до вас, євреїв, як українець — як член української нації, до якої я з гордістю належу. Бабин Яр — це трагедія всього людства, але сталася вона на українській землі. І тому українець не має права забувати про неї так само, як і єврей. Бабин Яр — це наша спільна трагедія, трагедія перш за все єврейського і українського народів. Цю трагедію приніс нашим народам фашизм. Однак не треба забувати, що фашизм починається не з Бабиного Яру і ним не вичерпується. Фашизм починається з неповаги до людини, а кінчається знищенням людини, знищенням народів, — але не обов'язково тільки таким знищенням, як у Бабиному Яру".

Відтак д-р Б. Витвицький підкреслив у своєму слові, що всім уже відомо, що криза сьогодні існує, але, на жаль, так виглядає, що хоча цю кризу уже доказано, — і вона не від нині, а від десяти років, начебто її ніхто досі не завважував. Адже, — заявив д-р Витвицький, — вона почалася із цим моментом, коли на телевізійній мережі стали висвітлювати, опісля широкорозповсюджений фільм по всьому світі „Голокост". В ньому аж 13 разів згадано про українців, як, мовляв, злочинців, що вбивали жидів. Та українці, здається, ніби про цей фільм призабули. А тим часом і далі, — говорив д-р Витвицький, — сиплятьcя очорнювання на українців, а вони ніби оті струсі, що встромивши голови в пісок, вичікують ануж щось станеться. На думку д-ра Витвицького — оця криза, що сьогодні існує може українців, як спільноту, зовсім знищити. Бож коли до українців причепиться надовше отой ярлик, що вони „фашисти", важко буде його позбутися. І коли помре старше покоління, а залишаться ті, що матимуть вже гарні професії й житимуть в довкіллі, яке вказуватиме на українців як на злочинців, маючи вибір молоді українці відійдуть від своєї громади. І ми, як громада, зникнемо, — твердив д-р Витвицький. Коли ж відповісти на питання: „Які вияви цієї кризи", — то можна сказати,-твердив панеліст, — що виглядає, що до українців зростає нехіть. Бож, коли скрізь у засобах масової інформації стільки згадок що українці — це фашисти", то значить що вони становлять собою щось „не чисте", з якими, як з групою треба триматися здалека. Як часто тому читаємо про Щаранського, а про Шухевича і Шумука немає ні словечка. Д-р Витвицький теж розповів, що три місяці велася праця над фільмом „Жнива розпуки", але як прийшло до прем'єри цього фільму, хоча заля була повна — запрошених кореспондентів із „Ню Йорк Таймсу" „Тайму", „Вашінґтон Повст" та інших важливих американських часописів не було... Чи це припадково — сумнівно, до цього ж могла теж причинитись атака на українців. Працюючи в шкільництві і будучи членом управи Дорадчої ради, д-рові Витвицькому пощастило по трьох роках ходження і старань включити до шкільної програми секцію про голод в Україні. Раптом до нього прийшло повідомлення, що ця секція не надається до шкіл. Це теж хіба не припадково. Відтак д-р Витвицький сказав, що за сьогоднішню кризу відповідають усі спільно, бо що аж до такої ситуації дійшло — вина всіх, адже майже ніхто в цій справі нічого не робив. Тим більше — закликав д-р Витвицький, треба уже розпочинати акцію. Нам потрібно також виробити для себе легальну оборонну позицію, як і дуже важливо здобути фінансові ресурси — і до всього цього „зрушитись мусимо ми всі!" А що сьогодні дуже на потребу, — закінчував своє слово д-р Витвицький, — то покласти мораторій на наші групові роз'єднання. А за кілька років, коли хто... схоче, може знову починати суперечку.

Реасумуючи свої думки, висловлені під час панелю, ще раз виступили всі панелісти: Г. Козак знову підкреслювала конечність і важливість негайної праці в протиставленні до знеславлення українського імени, вона рівнож закликала взяти якнайчисельнішу участь в конференції у Філядельфії, що буде черговим кроком у сьогодні потрібному українській громаді напрямі і в обороні української спільноти і її чести. Д-р М. Куропась заохочував видавати книжки цього роду, як „Execution by Hunger" Мирона Долота, яка, як панеліст сказав — уже здобула прихильні відгуки, як теж закликав писати розумні, обмірковані та збалянсовані статті до американської преси. Інж. І. Ольшанівський піддав думку, щоб українці як і жиди, їхали групами до Західньої Німеччини, де знаходяться концентраційні табори в яких їх колись в'язнили. Цим вони звернуть увагу на себе як на жертв голокосту. Він, як і д-р М. Куропась заохочував до писання книжок англійською мовою, протиставляючи докази таким книжкам як „American Swastika". На його думку, українцям конечно треба об'єднуватись з іншими етнічними групами та ангажуватись в політичне життя Америки. Панеліст теж сказав, що нам конечні фонди — в підтримці нашим американським приятелям у передвиборчій кампанії. Р. Купчинський, заявив що на те, щоб могти вияснювати світові факти з історії України насамперед треба вчитись їх кожному, в цьому особливо, молоді, навіть про такі факти як постання Дивізії Галичина, про УКЦ-Комітет під час німецької окупації, чи про українську поліцію. Що, серед українців, — говорив д-р Купчинський, — знайшлася групка коляборантів, то це не особливий злочин, адже жиди мали свій Юденрат. Д-р Купчинський вважає, що одним із позитивних і влучних засобів оборони українців є вірне насвітлювання історії України. На його думку, цей панель, що відбувся — є теж добрим початком на шляху оборони проти знеславлення українського імени. Д-р Б. Витвицький сказав, що само лише погрожування Москві не вистачає, перш усього треба солідної застанови над нинішньою ситуацією, треба писати листи до редакцій газет чи інших видавництв і то сотні їх, необхідно теж, щоб українська громада створила окремий комітет, в складі якого було б три-чотири особи, які б вивчали різні джерела, і матеріяли, працювали б в справі оборони знеславлення українського імени і від яких йшли б напрямні, як гідно захистити українську спільноту перед неслушною атакою.

Коли д-р Витвицький відкрив на залі дискусію — посипалися різні питання, а з ними і відповіді панелістів. Голос в дискусії, між іншими забирали: Рома Галдзевич-Сохан, редактор „Українського Тижневика", Йосип Лисогір, почесний член Управи Головного Уряду УНСоюзу і колишній головний предсідник цієї установи, адвокат Володимир Сенежак, Рената Саламаха, проф. Роман Воронка, пані Іваницька, інж. Петро Грицак, Дзвінка Явна, Мирон Леськів, Віктор Рудь, член Асоціяції Українських Адвокатів в Америці. Порушувано питання конечности об'єднання української громади у цьому критичному моменті, підкреслювано потребу орудування вмілою дипломатією, потребу діялогу із представниками жидівської громади, порушувано питання значення слова „коляборація", наголошувано необхідність видавання книжок англійською мовою таких, як, наприклад М. Долота — „Execution by Hunger", як теж закупівлі такого роду книжок, як, наприклад, „Quiet Neghbours", щоб, підкресливши в них фальшиві інформації про Україну і українців-відсилати до книгарень чи видавництв. порушувано справу внесення скарги УНСоюзу за образу чести в книжці „American Swastika", як теж и іголошувано важливість, особливо в сьогоднішних часах, студіювання української молоді журналістики і політичних наук.

Зараз побіч залі, де відбувався панель, був станок із книжками із найновішими виданнями „Сучасности" і згадуваної уже книжки М. Долота „Execution by Hunger", їх продавав зацікавленим Олесь Черінь.

Словом подяки панелістам і присутнім О. Гнатейко закінчила цю незвичайно успішно громадську імпрезу, — як про це висловлювалися поодинокі учасники цього панелю. Опісля усі перейшли до іншої залі, де відбулось частування перекускою, солодким і напитками, і де прийшов час на загальну гутірку. Не зважаючи на пізню пору, довго гомоніли розмови поміж старшим поколінням, великою групою українських професіоналістів та студентами. Їх усіх разом було три сотні. Можна було почути як присутні ще і ще раз проаналізовували ситуацію як спільно намагалися знайти ій розв'язку, — застановляючись, якими їм піти дорогами і які примінити їм засоби, щоб в обороні чести українського імени раз назавжди дати належну і гідну відсіч атакам, припинити неслушні закиди.

ВИСТАВКА Т. ШУМИЛОВИЧА

Ню Йорк. — Тарас Шумилович виставлятиме свої новіші картини, на тему охорони берегів Америки Прибережною Ґвардією ЗСА, для якої він працює в архітектурному відділі на Говернорс Айленд, Н. Й. Виставка триватиме від 19-го травня до 2-го червня.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплановані такі турніри:

6-7-го липня — УСЦАК — Схід (юньйори в групах А і Б).
10-11-го серпня — Подвійні гри
30-го серпня - 2-го вересня — УСЦАК крайові
14-15-го вересня — Запрошеневий УНС
28-29-го вересня Подвійні гри Пласт
12-13-го жовтня — КЛК.